

Jaak Jõekallas staaride säras

2012. aastal ilmunud raamat „Unustamatu Miliza Korjus” esitleb nii sõnas kui ka pildis legendaarse lauljanna elu ja loomingu käiku.

See, kui nii öelda, on umbes veerand Jaak Jõekallase (vägi)tegudest. Ta on [rahvusooper Estonia](#) ajalugu käsitleva albumraamatu „Estoonlased maskiga ja maskita” (2017) üks autoritest. Samuti on ta eelmise aasta novembris ilmunud mahuka albumraamatu „Kinostalgia” autor.

Jaak Jõekallas on [rahvusooper Estonia](#) artist, kes teatrisse tulnud, seal pikki aastaid töötanud ja sinna ka jäänud. Selle aasta jaanuaris nägi rahvusooperi laval rambivalgust Jaagu lavastatud etendus „Operetikuningas Imre Kälmän”. See on Jaagu esimene „pääsuke”, teatas direktor [Aivar Mäe](#) [rahvusooper Estonia](#) teatri sünnipäeva tähistaval pidulikul vastuvõtul. Ega Jaak oma plaanidest enne ei rääkinud, kui käskkiri seinale ilmus. Kes talle selle kärbse kõrva taha pani? See oligi [Aivar Mäe](#), kes andis valida, kas lavastada kontsert-etendus Lehäri või Kälmäni operetiivisidest. Ja Jaak valis Imre Kälmäni.

Jaak on mees-meie-hulgast, tundlik natuur, lavastaja „nahk” veel parkimata. Julgus kolleegidega tööle hakata on pool võitu. „Operetikuningas Imre Kälmän” täissaalidega edukalt teatri repertuaaris.

„Mul on olnud jah see õnn, et olen saanud näha teatrit mõlema poole pealt - artistina lavalt ja lavastajana saalist,” räägib Jaak. „Mõlemad kogemused on hindamatud. Olen siiralt tänulik, et mind usaldati ning anti võimalus seada lavale etendus läbi enda nägemuse. Kõik need inimesed, kes selles kaasa teevad ning kes selle valmimisele kaasa aitavad, avanesid minu jaoks nagu täiesti uue külje pealt. Sa näed, kuidas sinu mõtted saavad reaalsuseks tänu kõigi nende imeliste inimeste jõupingutusele ning minu siiras ja sügav kummardus kõigile neile!

Mis puutub lavastamisse, siis mulle tundub, et selles küsimuses sõna võtta oleks minu poolt ehk veidi kohatu, kuna mul pole sellealast eriharidust - kõik, mis ma tean, on omandatud ja kõrva taha pandud teatris oldud aastate jooksul. Leian küll aga seda, et kindlasti peab olema lavastajal oma nägemus lavale seatavast, ent samas võiks ta olla avatud ka kõigile headele nõuannetele, sest etendus on siiski paljude energiatega ühine koostöö.”

Helgi Sallo, üks lavastuse peategelastest ütleb, et Jaak on oma tegemistes täpne. Ja see on väga oluline. Helgi Sallo on teatris lavastaja abi-näitejuht. Tema juba teab, kuidas need asjad käivad. Teater on keeruline paik. See on sinu hetk ja sa pead selle ära tabama. „Kui ma omal ajal teatrisse tuln, poleks ma ka oma kõige julgemas unistuses võinud arvata, et mul tekib kunagi võimalus

Kultuur ja Elu

01.10.2019 00:00

Marvi Taggo

62,63,64,65,66,67

Rahvusooper Estonia

Estonia teater

Aivar Mäe

tuua lavale etendus

koos Helgi Sallo ja Hans Miilbergiga peaosades,” räägib Jaak. „Minu austus nende artistide vastu on olnud nii suur, et see sai peaaegu omamoodi takistuseks kehtestada end „tähtsa” lavastajana. Õnneks on Helgi ja Hans nii südamlikud ja soojad inimesed ning nõnda tundlikud lavaartistid, et minu kõhklused ja kartused kustutati juba eos. Nad ulatasid mulle oma abikäe ning koos nende ja kõigi teiste artistide ja etendust ettevalmistavate töötajatega saime valmis lavastuse, mis ma loodan, pakub publikule veel pikka aega meeldivat äratundmisrõõmu.”

Teater on keeruline paik. Kes teatris töötab, peab teatrit armastama, ütles kogenud lavastaja Arne Mikk. Ta on ka ise Estonia teatris mitut ametit pidanud ja teab, millised on need inimesed. „Teatris ei tööta keegi raha pärast. Siis oleksid seal kõik kohad vabad,” kordab Arne Mikk oma tuntud ütlemist. Fanatism käivitub ning õiges teatriinimeses see ei raage...

Nagu Olümposele

Kui Jaak Jõekallas teatrisse võeti, oleks ta enda sõnul nagu sattunud jumalate juurde Olümposele. „Mul oli nooruses ilus hääl (nagu ilmselt paljudel lastel), aga just häälemurde ajale sattus minu ääretu vaimustumine Miliza Korjusest ning tema plaatide järgi kõrgete nootide järele proovimise nahka mu hääl läkski. Midagi jäi aga siiski ka alles ning kui ma 1990. aasta jaanuaris Estonia teatri ooperikoori katsetele läksin, leiti, et olen sobilik täitma tühja kohta tenorirühma ridades. Ma olin õnnest nagu purjus ... liiga suur oli minu aukartus selle maja ning seal töötavate isiksuste ees. Leping teatriga andis mulle kordumatu võimaluse astuda nendega ühtedele lavalaudadele ning saada osa igapäevasest teatriimest. Ma olin neid artiste ju telesaadetes ja portreefilmides enne näinud. Aga Eri Klas, Margarita Võites, Anu Kaal, Helgi Sallo, Sulev Nõmmik jt ütlevad mulle tere, elusuuruses Tiit Härm tuleb trepist alla. See oli ju unistuste tipp! Elasin teatrimaailma sellise kire ja vaimustusega sisse, et minust läks pehmelt öeldes mööda kogu meie väikese Eesti ärkamisaegne möll 1990-ndatel aastatel. Teater oli minu jaoks alati esiplaanil, vaieldamatu ja vankumatu versta-postina.”

Kui Sulev Nõmmik, kelle emakeeleks oli huumor, noort kooriartisti esimest korda nägi, oli ta naljast kaugel, pigem lausa sõnatu: mõtelda vaid, kui eetiline noor artist! Ja esimesel võimalusel katsetas teda - pani Jaak Jõekallase oma lavastusse, muusikali „Kevade”, Arno Talit mängima. Pärast hakkasid kolleegid Jaaku teatris Arnoks kutsuma. Tähendab - läks korda.

Tänaseks on Jaak teinud rolle paljudes lavastustes rahvusooperi laval, aga ka Vanemuises, Von Krahli Teatris ja Smithbridge Productioni muusikaliprojektides linnahallis. Südamelähedasemaks rolliks on ilmselt ikka Freddy muusikalis „Minu veetlev leedi”. Üks

viimastest rollidest on Georg Malviuse „West Side Story” loos, mida kommenteerides ütles Estonia kauaaegne solist Liidia Panova-Järvi: „No vaata siis, kui vahvalt Jaak etenduses vana meest mängib, ise veel nii noor!”

Kui lavastaja Ago-Endrik Kerge oma lavastusse „Minu veetlev leedi” Freddy osatäitjat otsis, soovitas endine Estonia esitenor Kalju Karask Jaaku proovida: „Jaak on selle rolli peale igatpidi sobiv,” öelnud Karask. „Ta teeb seda Freddyt siinamaani väga kenasti,” kinnitas Kerge, kes ise muidu lihtsalt sõnu ei loobi ega kiida ka. Ütlesin Kergele, et Jaagul on teisi ahvatlusi. Jaak lavastab, tal on ilmunud kino-ja teatrilaseid raamatud. Ka raadiotöö on ta elu oluline osa. Kuidas ta seda kõike jõuab? Nii võib ju poolhulluks minna!? „Tal pole enam minna! On juba täishull,” ütleb Ago-Endrik Kerge talle omase tunnustava huumoriga.

Jaagul on kodus palju raamatuid. „Mulle on alati meeldinud lugeda Gerald Durrelli raamatuid. Tema lõputu optimism ja huumorimeel on lihtsalt ületamatud. Hea raamat on üldse võrratu kaaslane. Hiljuti lõpetasin raamatu Inglise kuningas Edward VIII-st, kes loobus troonist oma elu armastuse Wallis Simpsoni kasuks. Kui ilus ja puhas armastuslugu, mis mattus labaste inimlike ja poliitiliste intriigide möllu. Mind on alati huvitanud ka Venemaa valitsejate Romanovite dünastia lood ning mul on palju sellealast kirjandust. Väga hea lugemismaterjal on muuseas Felix Jussupovi mälestused ning äärmiselt Jaak oli juba lapsepõlvest saati üle mõistuse tundlik laps, suur loomasõber ega lubanud kärbestki puudutada. Kui tüütu porilane sisse lendas ja teda kärbsepiitsuga lahmides tabada püüti, porises Jaak kõvahäälselt: jälle tapavad kärbeid! Jaagu korras majapidamises ei puudu miski, on koerad, kassid, papagoid ja kilpkonn. Kui kilpkonn, papagoid ja kassid on tubased, siis koerad tahavad jalutamist.

„Mulle on alati meeldinud ning meeldib jätkuvalt meie maailma mitmekesine loodus ja loomariik, olgu siis elus või juba ammu välja surnud,” räägib Jaak. „Kooli ajal oli minu suurimaks sooviks saada paleontoloogiks, kes käib väljakaevamistel ning avab uksi ammusulgunud aegadesse. Kuna ma joonistasin päris hästi, siis olid kõik minu vihikud ja märkmed loomi ja dinosauruseid täis sirgeldatud. Klassiõed kutsusid mind omavahel „Loomahaigeks” ja „Dinosauruseks”. Joonistamiskirg viis mind omakorda sisseastumiskatsetel kunstiinstituuti, ent segastel asjaoludel jäi üks töö esitamata ning jäin nimekirjast välja. Edaspidi olen tegelenud joonistamise-maalimisega küll vaid peamiselt oma lõbuks.

Miskipärast ilmselt parema puudusel asusin õppima hoopiski Tallinna Pedagoogilisse Instituuti bibliograafia erialale, kuna minu suureks kireks olid kõige muu kõrval ka raamatud. Töötasin mõne unustamatult hea aasta ka Teaduste Akadeemia raamatukogus ning sellele kõigele järgnes ootamatu kannapööre muusika poole,

õpingud G. Otsa nim. Muusikakoolis ning tööleminek [Estonia teatrisse ...](#)”

Igaühel oma lugu

Noorest peale on Jaak olnud suure kogumiskirega. Lisaks kõigele, mis puudutas loomi, oli ta ka suur kinosõber. „Müüdi tänaval Tallinna vanalinnas oli minu lemmikpaik - antikvariaat, kust sai tutvuse kaudu n-ö „leti alt” osta igasugu vanu filmiajakirju ja filminäitlejate postkaarte. Sinna ma raiskasin omal ajal palju raha,” meenutab Jaak muigega suul. Lisaks on ta ka kirglik autogrammikut. Autogrammide kilogramme on Jaagul iidsetest aegadest, kastide kaupa, virnade viisi, meilt ja mujalt, igast maailma servast. See ongi ta (auto)portree oluline osa. Ja on täiesti loomulik, et Jaagu taoline fanaatik on staaride piltide keskel, neid imetledes, nagu omas kodus. Kodus sai ta aga ema käest „võtta”, et miks poiss selle kõige peale nii palju raha raiskab. Raiskab? Mis küsimus see ka on. Ja kui Jaak-poiss tahtnud midagi head hamba alla pista, öelnud ema, et eitea-kust ma raha võtan: „Söö nüüd oma pilte!” See oli nagu hane selga vesi, jooksis nurga taga mööda külgi maha. Jaak loeb raha, mida tal pole ja on õnnelik „Aga piltidel on oma energia ja lugu, mis on peamine,” lausub Jaak.

Sellepärast pole Jaakjätanud kedagi niisama rahule. „Sain teatriliidust kontakte ning hakkasin teatriveterane oma „autogrammisoovidega” pommitama. Kust ma selle julguse tookord võtsin, ma ei tea. Nüüd ma enam ilmselt nii söakas ei oleks. Aga noorel inimesel on rohkem pealehakkamist. Igatahes olid meie teatrilegendid väga meelitatud, et üks noormees neist huvitub ning paljud saatsid oma pildid ning paljud kutsusid ka külla. Need olid unustamatud kohtumised. Ja millised isiksused: Inge Põder, Veera Neius, Georg Taleš, Olga Lund, Veera Leever, Hilda Malling-Koit, Herta Elviste, Lia Laats, Velda Otsus, Salme Reek, Sophie Sooäär jne.

Kõige ilusama pühenduse kirjutas omaaegne näitleja Evi Rauer, kellel kodus külas käisin. Rauer otsis välja pildi ja tegi siis pool tundi suitsu, pastakas teises käes, et mõelda kõige olulisemat, mida kirjutada. Ja kirjutas: „Kulla Jaak! Julgust, edu, õnne ja tervist!! Näitleja on kullasoone otsija inimeses.” See on ikka väga imeline mõttetera!”

Aga on ka teisi arvamisi. Tookord, kui Jaak oma autogrammide kilodest Astrid Lepale rääkis ja fotot küsis, ütles endine telerežissöör talle omaselt tsipa ironiaga: „Kulla noormees, see kõik on ju väga kena, aga milleks mina? Kas poleks aeg minna üle kvantiteedilt kvaliteedile.” Jaak kergitas kulme, aga ei taandunud. „Aga nüüd olen hakanud tasahilju oma kogu siiski selekteerima, et mida võtta, mida jätta.” Vahel tulebki majapidamises inventuuri teha.

Estonia teatri legendaarne tenor Aleksander Püvi pidas Jaaguga maha pikki vestlusi teatri koridorides ning iga kord lubas, et kohekohe toob ka oma autogrammiga foto. Aga ... saamata see jäigi, sest Vikatimees jõudis Püvi endaga enne kaasa võtta. „Sama kurb stsenaarium oli näiteks ka Arvo Laidi ja Peeter Liljega. Ma töötasin nendega ju päevast päeva koos ega osanud arvatagi, et nende elutee nii lühikeseks jääb,” tõdeb Jaak tagantjärele.

Kuigi Jaaku on vallutanud filmistaarid, on ta jätkuvalt põnevusega huvitatud kuulma lugusid ka meie oma lavaisiksuste kohta: kuidas ilus operetisubrett Mari Kamp tantsis laua peal; kuidas noobel Endel Pärn steppis rohkem lavalaes kui -laudadel; kuidas Paul Pinna lehekülgede kaupa etenduse käigus improviseeris, mitte autori, vaid oma teksti, partnereid segadusse ajades; kui ilus oli kooriartist Maie lauluhääl. Kolleegide silmis on see üks ta loomulik osa. Jaak on fanaatik! Mida iganes, aga igas jutus on tera ja head huumorit. Jaagul on silma ning oskust ka oma kolleege parodeerida.

„Teatris on tähtsad kõik - kõik sünnib ühises hingamises ja mõtlemises,” leiab Jaak. „Loomulikult on ikka aeg-ajalt neid, kes arvavad, et nemad on teatris kõige algus ja lõpp ning võtavad endile suure kohustuse leida, et kõik keerleb nende ümber, aga ka see on osa sellest kirevast masinavärgist, mis meid endaga kaasa haarab. Kõik me oleme inimesed oma väikeste vigade, krutskite ja rõõmudega ning mida mitmepalgelisem on teatripalett, mida rohkem on selles värve ja isiksusi, seda nauditavam on teater ise. Mulle kahjuks küll tundub, et tänapäeva teater on muutunud kuidagi liiga reaalseks - midagi on nagu puudu. Kõik on hästi professionaalne ja sellega seoses nagu veidi ... kuiv. Ilmselt on need praeguse aja värvid, mis annavad tooni terves maailmas ning muudavad märkamatuks ka meid endid. Võib-olla on see tingitud ka ehk sellest, et avatud maailm annab võimaluse kõigele avarama pilguga vaadata ning paratamatult tekib tunne, et kõik on juba millalgi olnud ning võrdlusmoment tapab juba eos nii paljudki tähtsavad emotsioonid. Vanema aja teatritegemistes oli midagi teistmoodi, olid teised ajad ja inimesed ... Tänapäev on liiga alasti ja ilmne - terve maailm on sinu taskus, kõik on kättesaadav ja võimalik ning seega pole peaaegu miski enam huvitav. Inimesed on muutunud sõltlasteks oma nutitelefoniidest ning iga kiretu telefoninäppimisega päev-päevalt millestki meile väga olulisest... aga sellest, mida me kord kaotanud oleme, saame kunagi ehk küll aru ning lootkem, et selleks pole siis juba liiga hilja ...”

kaugeneme

Väärrikad staarilood väärivad om aette peatükke

„Kino on olnud läbi aegade minu lemmik ning siia maani pole olnud küll ühtegi märki sellest, et see kuidagi raueks,” tõdeb Jaak.

“Miskipärast meeldivad mulle rohkem vanema aja filmitähed, kuna neis on rohkem seda tabamatut isiksuse fluidumit, mis mind väga

paelub. Rudolph Valentino, Pola Negri, Marta Eggerth, Adolf Wohlbrück, Paula Wessely jpt. Lõputult lummas on Greta Garbo oma tummfilmi perioodi linasteostes! Need oli ka ajad, kus oli rohkem värve ja kõik tundus kuidagi ehedam ja tõepärasem, unustamata siiski ka teatavat salapära. Aga see ei tähenda, et mul poleks lemmikuid tänapäeva staaride seas: Meryl Streep, Glenn Close, Judi Dench, Nicole Kidman, Gerard Butler, Ben Affleck jpt. Minu lapsepõlve vaieldamatu lemmik oli vene-nõukogude filmistaar Ljubov Orlova ja eriti tema film „Tsirkus” (1936). Sealt on pärit ka minu vaimustus Isaak Dunajevski muusika vastu. Sellele järgnes „Helisev muusika” (1965) Julie Andrewsiga peasas, mida ma käisin Kosmose kinos oma tosin korda vaatamas.”

Nüüdseks on parimad palad Jaagu staarilembusest paksude kaante vahele pandud. „Kinostalgia” register on pikk, põhjalik ja mahukas, peaaegu nagu magistritöö. Vaikselt lehitsedes näed saksa, itaalia, prantsuse, ameerika, inglise ja teiste maade staaride unikaalseid fotosid ning loed nende kuulsusrikkast elust, afäärdest ja skandaalidest, kust ei puudu ka paras annus eneseimetlust.

Suure ande juurde kuuluv suur süda ning vanaduspäevade kaaslane-üksindus. Kuidas üks staar hakkab kukkuma ja on sunnitud valetama ka iseendale. Kui värvid kinopaletil tuhmuvad, ei räägi sellest ainult ekraan ja kaamerad, vaid ka publik. Kõike seda lugedes tekib iseendast küsimus: kust see tee kuulsate ja kummaliste juurde alguse on saanud?

Jaak oli siis 13-aastane, kui sattus lappama oma lapsepõlvesõprade kodus 1930-ndate aastate naiste- ja kodude kuukirja Maret. See pakkus peale perenaisele mõeldud näpunäidete ja naiste moodide ka sinistespruunides-rohelistes toonides tollaste kuulsate kinonäitlejate pilte: Greta Garbo, Marlene Dietrich, Robert Taylor. Ja äkki nende tähtede kõrval heledapäine kaunis naine. Pildi all kauni daami nimi - Miliza Korjus.

1984. aastal õnnestus Jaagul Miliza Korjust näha kinos Oktoober, kus näidati filmi „Suur valss” Miliza Korjusega peasas.

Meenutades löövad Jaagu silmad salapäraselt särama: „Tuled kustused ... Ma ei jõudnud ära oodata. Ühe hetke jooksul pidasin Miliza Korjuseks isegi Luise Rainerit - filmi teist naispeaosalist. Aga siis ta tuli läbi pragiseva vana filmilindi 45 aastat hiljem. Ning see oli erakordse ja kordumatu isiksuse sarm, mis lummas iga kinosaalist istuva vaataja.”

2012. aastal ilmus albumraamat „Unustamatu Miliza Korjus”, mis on Jaak Jõekallase sügav kummardus legendaarsele lauljannale. Ja see on ka Jaagu (võidu) raja algus. Ilus algus. Seda lugenud, ütles Ita Ever: „No tõesti, see raamat on täis huvitavat informatsiooni, suurepärasid pilte ...” Ja lisas: „Ma pean Jaagule helistama ja teda selle eest tänama.” Miliza Korjuse tütar Melissa Wells, kes oli aastatel 1998-2001 USA suursaadik Eestis, vaimustus sellest nõnda, et laskis selle tõlkida inglise keelde, et

see ka New Yorgis lähiajal välja anda.

Jaak Jõekallase „Kinostalgia” sadadelt lehekülgedelt vaatavad vastu superkvaliteet-fotodel glamuursed ekraanisuurused. Paneb ahhetama ja ohhetama. Nii igav ja kullakarvaline see staarielu aga ka ei ole. Näitlejate lood ja laulud pole ainult lilled ja liblikad. Okkaid on ikka ka. Kui mohäär ja boad on seljast heidetud, on maandumisi ja hädamaandumisi operatsioonilauale.

Vene nõukogude filmistaar Ludmilla Gurtšenko ahvatleva naeratusega avapildil, toob meelde filmi „Karnevaliöö” ning näitlejanna niitpeene talje ja hääle. Kes oli Gurtšenko päriselt, ka sellest räägib raamat „Kinostalgia”: kuus abielu, meeletud operatsioonid. Kutsuti KGB-sse, millest näitlejanna keeldus ja seetõttu lubati jahvatada pulbriks: Sellist nimegi ei jää! Õnneks nad eksisid. 1977. aastal, filmi „Ema” võtete ajal, uisutamise stseenis, kukkus filmis kaasa löönud kloun Oleg Popov õnnetult Ludmillale peale. Näitlejannal murdus parem jalaluu 19 tükiks. Pärast kokkulappimist jäi jalg poolteist sentimeetrit lühemaks ja Gurtšenko lonkama, eri kõrgusega jalanõusid kandma. Raamat kirjeldab põrgu eeskoda, mis olnud Ludmilla Gurtšenko abielu kuulsa laulja Jossif Kobzoniga. Ja et näitleja oli inimesena ikka küllaltki ettearvamatu - lõi vihahoos triikrauaga kuulsale Kobzonile piki pead. Alates sellest pidi suur laulja Kobzon kandma eluaeg parukat...

„Kinostalgia”-s on Jaak Jõekallas loonud kui mosaiikpildi staaride elu- ja ekraaniteest. Seejuures väga objektiivse ja faktoloogilise. Staaritõde pole elutõde. Mis oli tegelikult Zarah Leanderi fenomen? Vastus on üsna proosaline: Zarah Leander oli tugevalt lühinägelik ja kui lühinägelikule inimesele suunatakse näkku tuhandevatine elektripirn, ongi tulemuseks selline igatsev pilk. Maailmakuulus pilk Zarah Leanderi silmades, mida ei unusta ...

Oma pikaajalise hea vormi saladuse avaldas Marika Röck 1988 antud intervjuus: „Loomulikult treenin ma ka praegu. Muidugi mitte nii nagu varem, aga venitus-ja sirutusharjutusi ma teen. Kõige tähtsam siin elus on tervis! Mida annab mulle raha, kuulsus ja au, kui ma olen haige, kannatan valu?” Viimast korda seisis Marika Röck publiku ees 2002. aastal, olles sel ajal 89-aastane.

88-aastane näitleja Ita Ever on tänaseni laval. „Ja mida muud ma teha oskaksin: heegeldada, natuke süüa teha, aga kas sellest piisab...” tõdeb Ever, kes pärast etendust oma Mustamäe paneelmaja tillukeses kahetoalises korteris ringi kõnnib ning kiikab külmkappi, mis tavaliselt on täis tühjust.

Greta Garbo lugu lugedes saad aru, mis on tõeline staaristaatus. Garbo ei olnud staar selle sõna harjumuspärases tähenduses, ei andnud intervjuusid ega vastanud fännipostile. „Mind ajavad segadusse need tuhanded kirjad. Võtete ajal kuulun ma ainult kaameramehele ja valgustajale, elus ei kellelegi,” teatas Garbo ja jäi erakuks. Terve elu käinud Garbo enda sõnul liftide ja tagauste

kaudu, et inimesed teda ära ei tunneks ega tüütaks.

„Kinostalgiat” viimasel pildil istub kuulus vene-nõukogude näitlejanna Faina Ranevskaja, tossav suits käes, ja lausub oma tuntud vaimukuses: „Vaatasin seda filmi juba neljandat korda ning pean teile ütlema, et täna mängisid näitlejad nõnda nagu mitte kunagi varem.”

Meeldib või ei, aga ükskõikseks ei jäta see albumraamat kedagi.

Südamelähedasemaks rolliks on ilmselt ikka Freddy muusikalis „Minu veetlev leedi”.

Jaak on mees-meie-hulgast, tundlik natuur, lavastaja „nahk” veel parkimata.

- AIVAR MAE -

44 Mündi tänaval Tallinna vanalinnas oli minu lemmikpaik - antikvariaat, kust sai tutvuse kaudu n-ö „leti alt” osta igasugu vanu filmiajakirju ja filminäitlejate postkaarte.

- JAAK JÕEKALLAS -

"Miskipärast meeldivad mulle rohkem vanem a aja filmitähed, kuna neis on rohkem seda tabam atut isiksuse fluidumit.

- JAAK JÕEKALLAS -"

UNUSTAMATU

Miliza Korjus

Janne Ševtšenko (Eliza) ja Jaak Jõekallas (Freddy) F. Loewe muusikalis „Minu veetlev leedi”. 2008 Airi Udras (Teele) ja Jaak lõpkallac; Дтп FOTOD: ERAKOGU Norman Salumäe (Perchik), Mait Malmsten (Tevje) ja Jaak Jõekallas (Mendel) J.Bocki muusikalis „Viiuldaja katusel”. 2016

tugeva elamuse sain ma vürst Sergei Volkonski mälestusteraamatust. Milline kirjakeel ja sõnaseadmine ning milline aeg!” ütleb ta. (Baby John) L. Bernsteini muusikalis „West Side Story”. 1993 Jaak Jõekallas (Achilleus) J. Offenbachi operetis „Ilus Helena”. 1999

Valik kuulsuste fotosid isiklike autogrammidega Jaak Jõekalda kogust - Miliza Korjus, Marlene Dietrich, Zarah Leander, Ljubov Orlova, Greta Garbo jpt FOTOD: ERAKOGU

Marvi Taggo